

[Knud Nielsen.]

ningsministeren nu har gjort i sin skriftlige fremsættelse; at understrege, at forslaget ikke skal betragtes som en given efter eller leflen, som det også er blevet udtrykt, for de studenterkredse, der ved deres optræden og til dels klart ulovlige aktioner i forbindelse med styrelsesvalgene og i andre situationer har bidraget til hos befolkningen i almindelighed at skabe et højst uheldigt og i høj grad forvrænget billede af forholdene på universiteterne. Jeg vil understrege, så det ikke er til at misforstå, at socialdemokratiet tager stærkt afstand fra sådanne aktioner. Denne uansvarlige optræden fra visse studentergruppers side bidrager efter al sandsynlighed til, at det ikke bliver muligt at samle den brede politiske enighed om det foreliggende lovforslag, som det fortjener.

Knud Bro: I to år har vi diskuteret disse ting frem og tilbage. Deri er ministeren ifølge sagens natur uskyldig, ja, nærmest jomfruelig, men i en sådan tilstand er det ikke nogen god idé at lukke øjnene og tænke på, hvad hr. Orla Møller tidligere har sagt. Vi har som tidligere nævnt fra denne talerstol en række indvendinger. Det er næsten de samme som før; bortset fra de enkelte punkter, hvor der er føjet noget nyt til, og jeg skal gentage dem på given foranledning.

Først vil jeg sige: de valgte studerende fik fornyet deres mandat i december 1971. De er valgt for 1 år. Det skal nu omstødes, dog kun for de studerende. Hvorfor ikke for lærerne? Men noget andet og væsentligere er: er det egentlig ikke at holde grin med folk at vælge dem i december 1971 og så allerede nu fremsætte forslag om, at de ikke skal fortsætte det år, som man havde stillet dem i udsigt? Kunne vi dog ikke have ventet det år og sammen sat os ned og set på, om vi ikke kunne lave noget fornuftigere end det, der nu foreligger?

Studenterrådet indsættes efter forslaget i loven, men må jeg spørge: har de i København f. eks. holdt valg og fået fornyet deres mandater siden efteråret 1970? Yderligere er der i repræsentantskabet foretaget en lang række indsuppleringer, således at det ikke engang mere er det studenterråd, som allerede burde være forældet, men et nyt studenterråd, fremkommet ved indsupple-

ringer, som eksisterer. Det er et noget vaklende grundlag at bygge en repræsentation på; og jeg kan ikke forstå, at ministeren ikke engang har kunnet tage sig sammen til at give et ubetinget tilsagn om en urafstemning. Men så lidt har man altså ikke engang villet driste sig til.

Til § 11 vil jeg for det første gøre den principielle bemærkning, at jeg mener, folkestyret bør være overordentlig opmærksomt på sammenblandingen af offentlig myndighed og organisationer, og ganske særlig på, hvorledes disse organisationer er sammensat, og på hvilket grundlag de hviler. Med hensyn til universiteterne er der nemlig tale om en offentlig institution; den er betalt af det offentlige, og det vil sige af alle borgerne. Her var det på sin plads at stille krav om uddannelse for folket og udgået af folket, og det vil sige med en myndighed i folketinget til at bestemme, efter hvilke regler man bør vælge et sådant organ. I den nuværende lov er den væsentligste indflydelse overdraget til en relevant gruppe, nemlig de studerende. I ministerens lovforslag delegeres den til en organisation, om hvis relevans ingen vel rigtig tør sige noget. Jeg vil så stille det spørgsmål: tror ministeren virkelig, at dette vil skabe den ro, man ønsker på universiteterne?

Jeg er bange for, at det tilsyneladende umulige er lykkedes for ministeren, nemlig at lægge sig ud med alle parter. Det sidste år har nemlig ikke vist, at den nuværende lov førte til blokdannelser, at studenterne stod op mod lærerne i blokke. Men jeg er alvorligt bange for, at det forslag, vi nu har på bordet, vil betyde, at vi igen får den blokdannelse, vi frygtede, for hvad skulle organisationen ellers bruge sit monopol til, hvad var det ellers, kampen handlede om? Der er f. eks. ved Københavns universitet 4 fungerende studentergrupper. Der er studenterrådet, moderate studenter, konservative studenter og medicinerrådet, som brød ud af studenterrådet. Heraf har de 3 valgt at arbejde efter loven, og jeg må gå ud fra, at de har ministerens sympati, siden han tager bestemt afstand fra obstruktionspolitik i sin fremsættelse. Men jeg er bange for, at de vil tænke om ministeren: gud fri os for vore venner, vore fjender skal vi nok selv tage os af! For det er jo just de tre organisa-